

Fernando Botero,
Kolumbijska porodica (Familia Colombiana), 1999.
Ulje na platnu
Privatna kolekcija umetnika

učitelji nisu na Akademiji lepih umetnosti, već u muzeju Prado, pre svega Velaskez i Goja. Ljubav ka starim majstorima i strast ka umetnosti ranijih vremena prati ga i tokom boravka u Italiji gde putuje dalje u prošlost otkrivajući dela renesansnih slikara i skulptora. U Parizu najviše pažnje posvećuje umetnicima 19. i ranog 20. veka.

Vremenska šetnja putevima renesanse, baroka, romantizma, koraćanje stopama Engra, Delkroa i Pikasa doprinelo je umetnikovom pronalaženju pravog puta u sopstvenoj umetnosti. Iako ne živi u rodnoj zemlji, Boterova dela odišu Latinskom Amerikom i, kako sam umetnik navodi, njegova dela moguće je razumeti samo ako se uzme u obzir činjenica da su nastala iz ruku Latinoamerikanca. Život u malom gradu u Kolumbiji sredinom 20. veka umetnik iz sećanja prenosi u svoja dela. Porodični život vođen je po strogim pravilima: uvek doterani muškarci u odelima, sa kravatom i šeširom; žene u cvetnim haljinama, damskog stasa i ponašanja; deca lepih manira, disciplinovana i poslušna. Mnoga Boterova dela prenose nam upravo ovakvu sliku – sliku latinoameričke, kolumbijske porodice. Iako u velikoj meri zastupljena, porodica predstavlja samo jedan segment kojim nam umetnik dočarava zemlju svog detinstva. Dobri očevi i brižni muževi, muškarci u Boterovim delima istovremeno su i mačo muškarci koji redovno posećuju bordele; žene su udovice obavijene velom siromaštva koje se bore za život sebe i svoje dece.

Sjaj i patnja nikada nisu tako udaljene u latinoameričkoj kulturi, samim tim ni u umetnosti Fernanda Botera. Svojim punim, voluminoznim figurama umetnik nam otkriva svoj svet i makar na trenutak i mi sami postajemo akteri ovih zanimljivih priča.

U eri kada smo okruženi predstavama ljudskog tela koje vrebaju sa stranica časopisa i ekrana televizora, zaglušujućih medija kojima smo dozvolili da postanu glavni akteri u postavljanju standarda estetike, lepote, privlačnosti, ali i zdravlja i zdravog izgleda, teško nam je da posmatramo Boterove figure kao bilo šta drugo osim kao debele. Zapravo, akteri njegovih scena nikako nisu debeli ili gojazni. Da bismo razumeli njegova dela i da bismo shvatili poruku koju nam likovi ovih dela prenose, moramo se izmestiti iz sopstvene realnosti, koje možda nismo ni svesni ili svesno odbijamo da prihvatimo. Moramo se distancirati od epidemije gojaznosti koja vlada u realnom svetu, ali i od idilične slike tankih i mršavih ljudi koji nas posmatraju sa naslovnih strana modnih časopisa. Svojim voluminoznim figurama Botero nas poziva da postanemo deo jednog sasvim drugog sveta i na trenutak zaboravimo svakodnevicu koja nam unosi nemir i nesigurnost u život.

Fernando Botero rođen je u Medeljinu, u Kolumbiji. Obrise ovog grada, kao i kolumbijsku kulturu i tradiciju, srećemo u gotovo svim umetnikovim delima. To su dela koja odišu Medeljinom 40-ih i 50-ih godina 20. veka, pejzažima i prizorima umetnikovog detinjstva i mladosti. Čak i dok boravi u Parizu ili Njujorku, Botero nikada u svojim delima ne predstavlja scene iz života ovih gradova.

Još u ranoj mladosti Botero je pokazivao veliko interesovanje, ne samo za umetnost svog vremena, već i za dela njegovih prethodnika. Iako tokom odrastanja u Medeljinu nije imao prilike da se susretne sa delima velikih i značajnih umetnika koji su odredili tokove umetnosti, reprodukcije dela Grisa, Pikasa i De Kirika predstavljala su veliki podsticaj za mladog umetnika. Sa delima starih majstora i drugim velikanima iz sveta umetnosti, prvi put susreće se u Evropi. U Madrid odlazi zarad školovanja, ali vrlo brzo shvata da pravi